

Sygn. akt I 1 C 1204/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. sąd. Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko: **M. N.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. N. na rzecz powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 708 zł 62 gr (siedemset osiem złotych 62 /100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

I. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od powoda U. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanej M. N. kwotę 590 zł 9 gr (pięćset dziewięćdziesiąt złotych 09/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. N. kwoty 2.864,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną w dniu 8 maja 2012 r. z (...) S.A. umowy nr (...) oraz że w dniu 25 września 2015 r. (...), spółka z siedzibą w L. w A. w trybie art. 509 kc oraz w oparciu o ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych dokonała przelewu przysługującej jej od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, a tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu.

Powód wskazał też, że na dzień sporządzenia pozwu, tj. dzień 23 lutego 2016 r. zobowiązanie strony pozwanej przedstawiało się następująco: 2 082,21 PLN - kwota niespłaconego kapitału, 43,47 PLN - kwota odsetek, 739,07 PLN - koszty dochodzenia roszczenia naliczone przez cedenta.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając brak uzasadnienia wysokości roszczenia i brak zawiadomienia o przelewie wierzytelności oraz

zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia. Wniosła też o przedstawienie przez powoda sposobu wyliczenia wysokości roszczenia objętego żądaniem pozwu ze wskazaniem sposobu zarachowania przez powoda jej wpłat dokonanych do czasu przelania wierzytelności z umowy pożyczki z dnia 8 maja 2012 r., wraz ze wskazaniem wysokości wpłat jakich dokonała ona na poczet kapitału i odsetek do czasu wypowiedzenia umowy oraz sposobu zarachowania wpłat po wypowiedzeniu umowy. Pozwana podniosła, że jej zobowiązanie nie istnieje w wysokości wskazanej w pozwie, gdyż powód nie udokumentował prawa do roszczenia w tej wysokości.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2017 r. pełnomocnik powódki podniósł, że nie jest wiadomo za jaki okres czasu powód domaga się spłaty zaległych rat, gdyż do umowy nie został załączony harmonogram, stąd pozwana nie wie, za jaki okres czasu powód twierdzi, że pozwana nie zapłaciła zaległości. Oświadczył też, że wątpliwa jest legitymacja czynna powoda, wobec braku dokumentów przelewu wierzytelności przez spółkę (...).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał żądanie pozwu wskazując, że podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest chybiony, gdyż wierzyciel pierwotny zawarł umowę pożyczki z pozwaną w dniu 8 maja 2012 r., a jej data wymagalności przypadała na dzień 2 lipca 2013 r. (gdyż umowa została wypowiedziana z przyczyn leżących po stronie pozwanej), a obecny wierzyciel wystąpił z pozwem o zapłatę w dniu 15 marca 2016r.

Na rozprawie w dniu 30 maja 2017 r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał zarzut przedawnienia wyjaśniając, że pożyczka miała być spłacana w cotygodniowych ratach, a zatem przedawnieniu ulegały poszczególne raty wraz z upływem 3 letniego terminu ich płatności, a tym samym pożyczka w większości jest przedawniona. Zakwestionował okoliczność wypowiedzenia pożyczki. Podtrzymał też zgłoszony w sprzeciwie wniosek o zwrócenie się o przedstawienie przez spółkę (...) dokumentacji przedstawiającej sposób rozliczenia przez tą spółkę wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet przedmiotowej pożyczki wyjaśniając że pozwana na skutek przeprowadzki utraciła pokwitowania dokonanych przez siebie wpłat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 maja 2012 r. pozwana zawarła z (...) S.A. w W. umowę pożyczki pieniężnej o nr (...).

Pozwana nie dokonała całości spłaty udzielonej jej pożyczki.

okoliczność bezsporna

Zgodnie z treścią umowy pozwanej została wypłacona w gotówce w dniu zawarcia umowy kwota 2.500 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić w 60-ciu cotygodniowych ratach, obejmujących także koszt ubezpieczenia pożyczki (400 zł), opłatę przygotowawczą (261 zł i 87 zł), opłatę za obsługę pożyczki w domu (1.285 zł) oraz odsetki naliczone od pożyczonej kwoty (1.372,82 zł), tj. łączną kwotę 4.905,82 zł w ten sposób, że pierwszych 59 rat zostało ustalonych w wysokości 81,77 zł, zaś ostatnia w wysokości 81,39 zł. Terminy spłaty pierwszej i kolejnych tygodniowych rat upływał z upływem kolejnych tygodni licząc od dnia zawarcia umowy.

dowód: umowa pożyczki - k. 4-6v

W dniu 25 września 2015 r. (...), spółka z siedzibą w L. w A. dokonała przelewu na rzecz powoda wierzytelności przysługującej jej od strony pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy, którą to wierzytelność nabyła uprzednio od pożyczkodawcy.

dowód: umowa przelewu wraz z pełnomocnictwami i załącznikiem - k. 7-9v; oświadczenie spółki (...) z dnia 05.10.2017 r. - k. 83

Na poczet spłaty należności wynikających z przedmiotowej umowy pozwana dokonała wpłat w łącznej wysokości 2.084,00 zł, z czego pożyczkodawca kwotę 1.165,79 zł zaliczył na poczet spłaty kapitału, kwotę 545,93 zł - na poczet kosztów obsługi pożyczki w domu oraz kwotę 372,28 zł - na poczet odsetek umownych.

dowód: oświadczenie spółki (...) z dnia 05.10.2017 r. - k. 83

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 15 marca 2016 r.

dowód: data stempla pocztowego - k. 22

Sąd zważył, co następuje:

Ustaień wyżej przedstawionego stanu faktycznego sprawy Sąd dokonał na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu. Pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki ze spółką (...) ani jej warunków, które zostały przez powoda wykazane złożonym do akt sprawy odpisem tej umowy, poświadczonym za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda pełnomocnika będącego radcą prawnym. W tożsamy sposób zostały przez powoda złożone dokumenty w postaci umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy spółką (...) z siedzibą w L. w A., a powodowym funduszem. Z załącznika do tej umowy w sposób jednoznaczny wynikało, że jej przedmiotem była wierzytelność wynikająca z zawartej z pozwaną umowy pożyczki o numerze (...). Stwierdzony w treści tej umowy fakt uprzedniego nabycia wierzytelności od spółki (...) (vide: k. 2 umowy sprzedaży wierzytelności) został potwierdzony w piśmie pożyczkodawcy z dnia 5 października 2017 r., które to pismo zostało złożone na wniosek strony pozwanej. Stąd też, za wykazaną Sąd uznał okoliczność przysługiwania powodowi czynnej legitymacji procesowej w przedmiotowym procesie.

W ocenie Sądu powód nie wykazał jednakże, aby nabyta przez niego wierzytelność przysługiwała mu w wysokości dochodzonej pozwem, a stwierdzonej w załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności.

Z treści oświadczenia pożyczkodawcy, złożonego w sprawie na wniosek pozwanej wynikało bowiem, że na poczet spłaty kapitału, którego wysokość zgodnie z umową pożyczki wynosiła 2.500 zł pożyczkodawca z wpłat pozwanej zaliczył kwotę 1.165,79 zł. Różnica tych należności odpowiadała kwocie 916,42 zł. Powyższe czyniło zaś niezasadnym zawarte w pozwie twierdzenie jakoby z tytułu spłaty kapitału na datę sporządzenia pozwu pozwana pozostawała dłużniczką należności w wysokości aż 2.082,21 zł.

Również zawarte w pozwie żądanie zasądzenia od pozwanej sumy skapitalizowanych odsetek w łącznej wysokości 43,47 zł Sąd ocenił jako całkowicie nieudowodnione, gdyż nawet z treści pozwu nie wynikało ani jaki rodzaj odsetek został do tej sumy skapitalizowany ani od jakich należności naliczony ani za jaki okres czasu. Brak wskazania tych okoliczności nie tylko uniemożliwił skontrolowanie przez Sąd prawidłowości wniosku powoda o zgłoszonym fakcie przysługiwania mu takiej wierzytelności, ale też w świetle zarzutów pozwanej czynił w tym zakresie powództwo całkowicie nieudowodnionym.

W tożsamy sposób zostało przez Sąd ocenione żądanie zapłaty przez pozwaną kwoty 739,07 zł z tytułu kosztów dochodzenia roszczenia naliczonego przez cedenta, skoro ani z treści umowy, ani z oświadczenia samego cedenta nie wynikało zobowiązanie pozwanej do pokrycia takiej należności. Jednocześnie poza gołosłownym wskazaniem takiej składowej wierzytelności dochodzonej pozwem powód nie uzasadnił faktu jej powstania, ani jej podstaw, czy też wysokości.

W tym stanie rzeczy za wykazaną przez powoda oceniono wyłącznie wierzytelność z tytułu niespłaconego przez pozwaną kapitału, jednakże - z przyczyn wyżej wskazanych - wyłącznie w wysokości 916,42 zł. Fakt otrzymania przez powódkę wypłaty kapitału w wysokości 2.500 zł w dacie zawarcia umowy wynikał wprost z postanowień umowy pożyczki (vide oświadczenie pozwanej zawarte na ostatniej stronie umowy - k. 6v akt sprawy), a jednocześnie, jedynym dowodem przez pozwaną zaferowanym w celu wykazania spłaty tej należności było oświadczenie pożyczkodawcy, z którego wynikało, iż spłata tej należności przez pozwaną nastąpiła jedynie do wysokości 1.165,79 zł.

Tym niemniej, z uwagi na zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia, a z tak ustalonej wysokości wykazanego przez powoda niespłaconego kapitału za podlegającą zasądzeniu Sąd ocenił przyznaną od pozwanej w pkt. I wyroku kwotę 708,62 zł.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W ocenie Sądu nie ulegało zaś wątpliwości, nie było to też przedmiotem sporu stron, iż termin przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia wynosi trzy lata. Dochodzone przez powoda roszczenie związane było bowiem z prowadzoną przez pożyczkodawcę działalnością gospodarczą.

Stosownie zaś do treści art. 120 § 1, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Z uwagi na powyższe, jak zasadnie argumentował pełnomocnik pozwanej, wbrew twierdzeniom powoda, bieg okresu przedawnienia roszczenia od zwrot przedmiotowej pożyczki nie rozpoczynał się z upływem okresu, na który pożyczka została zawarta, tj. od dnia 2 lipca 2013 r. (nota bene błędnie też określonego przez powoda jako data wymagalności ustalonej wskutek wypowiedzenia umowy pożyczki, podczas gdy de facto była to data upływu 60 tygodni od daty zawarcia umowy pożyczki), lecz z upływem daty płatności każdej cotygodniowej raty. Skoro więc pozew w przedmiotowej sprawie został wniesiony w dniu 15 marca 2016 r., to jako nieprzedawnione uznać należało wyłącznie te raty, których data płatności przypadała w okresie trzech lat wcześniej. Było to zaś ostatnich siedemnaście rat. W każdej z tych rat - przy przyjęciu, że wszystkie składniki danej raty w jej skład wchodziły w sposób proporcjonalny) kwota kapitału pożyczki odpowiadała zaś sumie 41,67 zł (w zakresie pierwszych 59 rat $[2.500/60=41,66]$) oraz kwocie 42,06 zł w zakresie ostatniej raty wyrównującej. Suma tak ustalonych kwot z ostatnich siedemnastu rat stanowiła zaś wyżej wskazaną kwotę 708,62 zł.

Z uwagi na powyższe w pkt I wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 708,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Stosownie bowiem do treści art. 117 §2 kc, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia..

Rozstrzygnięcie zawarte w pkt. I wyroku wydano w oparciu o przepis art. 720 kc w zw. z art. 509 kc i art. 481 §1 i 2 kc oraz art. 481 §2¹ kc, zaś w zakresie pkt. II wyroku w oparciu o przepis art. 117 §2 kc i art. 6 kc a contrario.

Fakt jedynie częściowego utrzymania się przez powódkę ze zgłoszonym w pozwie roszczeniem znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku, o czym orzeczono w oparciu o przepis art. 100 kpc oraz art. 108 kpc. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną pierwotnie kwotą 2.864,75 zł, a zasądzoną od pozwanej kwotą 708,62 zł - powód został bowiem uznany za przegrywającego spór. W konsekwencji Sąd uznał, że w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się on w 24,74%, pozwana zaś w pozostałej części.

Łączna wysokość kosztów procesu poniesionych przez strony odpowiadała kwocie 2.534 zł, na którą składały się koszty poniesione przez stronę powodową w postaci opłaty od pozwu w wysokości 100 zł, a także z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika procesowego oraz wydatków w postaci opłaty skarbowej uiszczonej z tytułu złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa procesowego (17 zł) oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika procesowego i wydatków w postaci opłaty skarbowej uiszczonej z tytułu złożonego do akt sprawy pełnomocnictwa procesowego (17 zł). Wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego obu stron postępowania zostało ustalone w wysokości stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w § 6 pkt 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804), tj. w kwocie po 1.200 zł.

Jak to już wyżej wskazano powódka z roszczeniem swym utrzymała się w 24,74%. Stosownie więc do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwaną obciążało 24,74 % całości poniesionych przez strony kosztów procesu. Jeżeli więc pozwaną obciążały koszty w kwocie 626,91 zł ($2.534 \text{ zł} \times 24,74\%$), a poniosła je w wysokości 1.217 zł, to różnica tych kwot, czyli 590,01 zł podlegała zasądzeniu na jej rzecz od powoda.